

(...)

Sygn.akt III AUa 532/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Teresa Suchcicka

Protokolant: Joanna Lebedzińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 listopada 2021 r. w B.

sprawy z odwołania J. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji odwołującego J. B. i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 1 lipca 2020 r. sygn. akt III U 679/19

I. zmienia pkt 1 zaskarżonego wyroku i oddala odwołanie;

II. oddala apelację J. B..

Sygn. akt III AUa 532/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31.05.2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił J. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

J. B. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, żądając jej zmiany i przyznania mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania od decyzji z uwagi na to, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 17.05.2019 r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce wyrokiem z 1 lipca 2020 r. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał J. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01.03.2019 r. na stałe (pkt 1); w pozostałym zakresie oddalił odwołanie (pkt 2) oraz stwierdził brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (pkt 3).

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w dniu 1.03.2019 r. J. B. złożył wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy. W tym celu skierowany został na badanie lekarskie. Orzeczeniem z dnia 10.04.2019 r. lekarz orzecznik ZUS ustalił, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Wobec wniesionego przez ubezpieczonego sprzeciwu

stan jego zdrowia poddany był badaniu przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 17.05.2019 r. orzekła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Powołując się na przepisy ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.) Sąd wskazał, że skuteczność odwołania J. B. zależna była od wykazania przez niego niezdolności do pracy.

Na tę okoliczność Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu medycyny pracy, neurologii, rehabilitacji i ortopedii-chirurgii-traumatologii.

Biegli neurolog R. Z., rehabilitant A. P. i ortopeda-chirurg-traumatolog G. K. oraz biegły specjalista medycyny pracy D. S. po analizie dokumentacji medycznej i badaniu odwołującego rozpoznali u niego: przewlekły zespół bólowy odcinka piersiowego i lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa, skoliozę Th/L-S kręgosłupa III/IV stopnia, zmiany zwyrodnieniowo-przeciążeniowe w dystalnym odcinku lędźwiowo-krzyżowym kręgosłupa. Biegli ocenili, że występujące u odwołującego schorzenia oraz stopień ich nasilenia klinicznego powodują u niego częściową niezdolność od 7.02.2019 r. na stałe.

Do powyższej opinii zastrzeżenia wniosły obie strony postępowania. Organ rentowy nie zgodził się z oceną, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy. Wskazał, że odwołujący jest właścicielem gospodarstwa rolnego oraz pracuje umysłowo w Urzędzie Gminy jako kolejno: inspektor, naczelnik gminy, wójt, sekretarz gminy. Dlatego wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii drugiego zespołu biegłych tych samych specjalności. Natomiast odwołujący nie zgodził z wnioskami opinii, gdyż żądał ustalenia całkowitej niezdolności do pracy i wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych sądowych z zakresu okulistyki i kardiologii.

Sąd pierwszej instancji uwzględnił wniosek odwołującego i dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu kardiologii i okulistyki.

Biegły sądowy kardiolog K. S. po analizie dokumentacji medycznej i badaniu odwołującego rozpoznał u niego: nadciśnienie tętnicze i omdlenia odruchowe w wywiadzie. Biegły ocenił, że występujące u odwołującego się schorzenia oraz stopień ich zaawansowania nie powodują u niego niezdolności do pracy.

Biegła sądowa okulista I. B. po analizie dokumentacji medycznej odwołującego rozpoznała u niego: niedowidzenie oka lewego oraz obniżenie ostrości wzroku oka prawego. Biegła oceniła, że występujące u odwołującego się schorzenia oraz stopień ich zaawansowania nie powodują u niego niezdolności do pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych sądowych lekarzy, a co za tym idzie - nie było potrzeby dokonywania ponownej oceny stanu zdrowia odwołującego przez innych biegłych. Występujące u odwołującego schorzenia powodują zdaniem Sądu w znacznym stopniu utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że na okoliczność stanu zdrowia J. B. wypowiedziało się sześciu biegłych lekarzy z zakresu ośmiu specjalności. Wypowiedzieli się oni na temat wszystkich chorób, z którymi odwołujący wiązał swą niezdolność do pracy. Żaden z nich nie znalazł podstaw do uznania odwołującego za osobę całkowicie niezdolną do pracy. Z tych względów Sąd pominął wnioski dowodowe zgłoszone przez odwołującego.

Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy podkreślił, że dowód z opinii biegłego z uwagi na składnik wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, że nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową ani wnioskowaniem na podstawie innych ustalonych faktów (II PK 192/09), a także, że sąd nie może samodzielnie dokonać ustalenia dotyczącego stanu zdrowia i stopnia naruszenia sprawności organizmu pod kątem zachowania lub braku zdolności do pracy. Ograniczenie samodzielności Sądu w zakresie dokonywania ustaleń wymagających wiadomości specjalnych, wynikające z art. 278 § 1 k.p.c. obejmuje również ocenę wzajemnego powiązania ustalonych

schorzeń i skutków tych relacji oraz stosowanych procedur leczniczych dla ustalenia przesłanki całkowitej niezdolności do pracy (I UK 138/09).

W ocenie Sądu pierwszej instancji materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wykazał jednoznacznie, że J. B. jest częściowo niezdolny do pracy na stałe oraz, że brak było podstaw do przyznania J. B. prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Z tych względów Sąd Okręgowy działając na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał J. B. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01.03.2019r. na stałe, oddalając odwołanie J. B. w pozostałym zakresie na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wywiódł zarówno organ rentowy, jak również J. B..

(...) Oddział w P. zaskarżył wyrok w części dotyczącej pkt 1, zarzucając mu naruszenie:

1. art. 57 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 12 ust. 1 i 3 oraz 13 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS poprzez uznanie, iż J. B. przysługuje prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 1.03.2019 r. na stałe w związku z uznaniem go za osobę trwale częściowo niezdolną do pracy,

2. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nienależyte rozważenie zebranego materiału dowodowego i pominięcie w jego ocenie, iż ubezpieczony posiada kwalifikacje do wykonywania pracy umysłowej, o czym świadczą dane zawarte w dokumentacji lekarskiej i wywiad zawodowy ubezpieczonego, i w rezultacie ustalenie przez Sąd pierwszej instancji niezgodnie z rzeczywistym stanem rzeczy, iż odwołujący jest osobą częściowo niezdolną do pracy na stałe i przysługuje mu z tego tytułu prawo do renty,

3. art. 278 § 1 i 2 k.p.c., art. 286 k.p.c., art. 227 k.p.c. w związku z art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. poprzez bezzasadne pominięcie wniosku dowodowego organu rentowego zgłoszonego w piśmie z dnia 18.11.2019 r. dotyczącego powołania innych biegłych sądowych z zakresu medycyny pracy, ortopedii, neurologii i rehabilitacji medycznej i uznanie, że okoliczności sporne zostały wyjaśnione.

Wskazując na powyższe zarzuty, organ rentowy wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie odwołania. Wniósł również o rozpoznanie postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 1.07.2020 r. o pominięciu wniosku dowodowego organu rentowego dotyczącego powołania innych biegłych sądowych i jego uchylenie oraz o powołanie innych biegłych sądowych z zakresu medycyny pracy, ortopedii, neurologii i rehabilitacji medycznej.

W odpowiedzi na apelację organu rentowego J. B. wniósł o jej oddalenie w całości, a także o wypłatę należnego świadczenia rentowego z tytułu całkowitej niezdolności do pracy oraz o sfinansowanie przez pozwanego powodowi przed przejściem na rentę kosztów do 4 zabiegów dziennie z zakresu kinezyterapii i fizykoterapii przez okres 30 dni na oddziale (...) Ogólnoustrojowej Centrum Kompleksowej (...) w K..

J. B. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w części i zarzucił mu ustalenie stopnia niepełnosprawności tylko na podstawie jednego schorzenia, a mianowicie skrzywienia kręgosłupa, które powoduje nie tylko kalectwo, ale również niezdolność do pracy. Wniósł o zmianę części wyroku dotyczącej pkt 1 i przyznanie mu renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Ponadto odwołujący wniósł o:

- ustalenie stopnia niepełnosprawności w zakresie choroby oczu w stopniu co najmniej częściowej niezdolności do pracy zarobkowej,

- zmianę wyroku w zakresie ustalenia stopnia niepełnosprawności poprzez ustalenie łącznego stopnia niepełnosprawności w zbiegu chorób z zakresu ortopedii, chirurgii i traumatologii, neurologii, medycyny pracy i rehabilitacji medycznej oraz okulistyki,

- uwzględnienie nadciśnienia tętniczego, zredukowanego codziennie przyjmowanymi lekami jako choroby współistniejącej, która samodzielnie nie jest podstawą do orzeczenia niepełnosprawności, lecz pogarsza ogólny stan zdrowia, w końcowym wyniku powoduje całkowitą niezdolność do pracy,
- zasądzenie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odsetek ustawowych z tytułu opóźnienia w wypłacie renty.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarzuty apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. zasługują na uwzględnienie, skutkiem czego jest zmiana pkt I wyroku Sądu Okręgowego i oddalenie odwołania. Sąd I instancji w skutek uchybień prawa procesowego nie wyjaśnił wszechstronnie wszystkich okoliczności faktycznych sprawy, przez co dokonał nieprawidłowej oceny stanu zdrowia odwołującego.

Apelacja J. B. natomiast podlegała oddaleniu jako niezasadna.

W niniejszej sprawie sporna była kwestia istnienia niezdolności do pracy (całkowitej lub częściowej) J. B.. Odwołujący domagał się uznania go za całkowicie niezdolnego do pracy i przyznania mu z tego tytułu renty. Natomiast organ rentowy stał na stanowisku, że odwołującemu nie przysługuje renta, nawet z tytułu częściowej niezdolności do pracy, bowiem nie utracił on w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przesłanki nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymienione zostały w art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz.U. z 2021 r. poz. 291). Ustęp pierwszy tego artykułu stanowi, że renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów;
- 4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Natomiast w ustępie drugim wskazano, że przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Niezdolność do pracy zdefiniowana została w art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z tym przepisem:

1. Niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.
2. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy.
3. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Natomiast zgodnie z art. 13 przywołanej ustawy przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz możliwość wykonywania

dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy zależy od ustalenia stanu zdrowia ubezpieczonego i jego wpływu na zdolność do zarobkowania. O wystąpieniu niezdolności do pracy nie przesądza wyłącznie ocena medyczna stwierdzająca występowanie określonych jednostek chorobowych i ich wpływ na funkcjonowanie organizmu człowieka, lecz w istocie decydujące znaczenie ma ocena prawna dokonana w oparciu o okoliczności natury medycznej i innej natury, w tym zwłaszcza poziomu kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Nie ulega wątpliwości, iż decydujące znaczenie dla prawidłowego zastosowania prawa materialnego miało dokonanie niezbędnych ustaleń faktycznych, tj. wyjaśnienie czy wnioskodawca jest osobą niezdolną do pracy, a uczynienie tego możliwe było tylko w oparciu o wiadomości specjalne w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c. W tym celu Sąd pierwszej instancji zgromadził materiał dowodowy w postaci opinii biegłych lekarzy specjalistów właściwych z uwagi na stwierdzone u odwołującego schorzenia. Biegli z zakresu medycyny pracy, ortopedii i traumatologii, neurologii oraz rehabilitacji medycznej w łącznej opinii orzekli o częściowej niezdolności J. B. do pracy zarobkowej od 7.02.2019 r. na stałe (k. 21). Natomiast biegły z zakresu kardiologii oraz biegła z zakresu okulistyki nie stwierdzili w swoich opiniach u odwołującego niezdolności do pracy (k.75, k. 100).

Sąd Apelacyjny uznał za celowe poszerzenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd pierwszej instancji przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia oparł rozstrzygnięcie na opinii biegłych z zakresu medycyny pracy, ortopedii i traumatologii, neurologii oraz rehabilitacji medycznej. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w opinii tej nie wzięto pod uwagę kwalifikacji zawodowych odwołującego, bowiem podkreślono, że przeciwwskazana jest ciężka praca fizyczna, odwołujący natomiast dotychczas wykonywał pracę umysłową. Dlatego też Sąd Apelacyjny dopuścił dowód z opinii uzupełniającej dotychczasowych biegłych na okoliczność, czy odwołujący jest niezdolny do pracy jako pracownik umysłowy w administracji samorządowej.

W opinii uzupełniającej biegli sądowi z zakresu medycyny pracy, ortopedii i traumatologii, neurologii oraz rehabilitacji medycznej wskazali, że odwołujący może pracować jako urzędnik w administracji samorządowej, pod warunkiem, że nie jest to praca obciążona wysiłkiem fizycznym wymagającym podnoszenia, przenoszenia, dźwigania ciężkich przedmiotów. Biegli stwierdzili, że schorzenie, na które od lat cierpi odwołujący ma charakter nieodwracalny i w sensie klinicznym postępujący, w tempie niemożliwym do prognozowania medycznego. Zdaniem biegłych, na obecnym etapie zaawansowania choroby nie występują objawy kliniczne uniemożliwiające zatrudnienie dotychczas wykonywane przez odwołującego. Reasumując, biegli stwierdzili, że nie znajdują przesłanek klinicznych do ustalenia niezdolności do pracy zgodnej z kwalifikacjami odwołującego (k. 181).

Pismem z 25.02.2021 r. odwołujący wniósł zarzuty do powyższej opinii uzupełniającej (k. 227).

Sąd Apelacyjny postanowieniem z 25 marca 2021 r. zobowiązał biegłych sądowych do sprecyzowania swojego stanowiska poprzez stanowcze wypowiedzenie się czy wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy umysłowej sekretarza gminy w Urzędzie Gminy M., czy też może tę pracę wykonywać jako osoba częściowo niezdolna do pracy. W przypadku uznania, że J. B. nie jest częściowo niezdolny do pracy na dotychczasowym stanowisku, biegli zostali zobowiązani do wyjaśnienia przyczyn zmiany opinii głównej, złożonej 12 listopada 2019 r.

W drugiej opinii uzupełniającej biegli wskazali, że zarówno opinia główna, jak też pierwsza opinia uzupełniająca podkreślają, że przeciwwskazana jest dla odwołującego ciężka praca fizyczna wymagająca podnoszenia, przenoszenia ciężarów. Biegli podkreślili, że z analizy akt sprawy, w tym pism procesowych odwołującego, nie wynika, że takie obciążenia występują w pracy urzędnika gminy. Biegli stwierdzili zatem, że odwołujący może pracować jako urzędnik gminy (k. 256).

Z powyższą opinią uzupełniającą J. B. również się nie zgodził. Wniósł o zobowiązanie biegłych sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii, neurologii, rehabilitacji medycznej, medycyny pracy, okulistyki i kardiologii do sporządzenia jednej opinii uzupełniającej, w której szczegółowo i po kolei odniosą się do wniosków oraz zarzutów do opinii, wyrażonych w treści pism procesowych odwołującego. Wniósł również o sporządzenie jednej opinii uwzględniającej łącznie wszystkie jego schorzenia oraz o dopuszczenie dowodu z dokumentów w postaci kopii publikacji „Kinezyterapia w bocznych skrzywieniach kręgosłupa, zasady i metodyka ćwiczeń” oraz kopii strony internetowej spineuniverse.com (k. 277).

Pismem z 26.10.2021 r. odwołujący wniósł o dopuszczenie dowodu z zaświadczenia lekarza okulisty z dnia 16.09.2021 r. oraz badania echokardiograficznego i informacji dla lekarza kierującego POZ, wykonanego przez lekarza kardiologa z dnia 7.09.2021 r. na okoliczność pogorszenia stanu zdrowia i utraty zdolności wykonywania jakiegokolwiek pracy (k. 301).

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym przede wszystkim opinii oraz opinii uzupełniających dotychczasowych biegłych, Sąd Apelacyjny stwierdził, że J. B. jest zdolny do pracy zgodnej z posiadanymi przez niego kwalifikacjami. W ocenie Sądu opinie te są obiektywne, należyte uzasadnione i zasługują na uwzględnienie. Opinie w sposób precyzyjny i szczegółowy opisują stan zdrowia odwołującego, a ponadto zostały logicznie umotywowane i w sposób jednoznaczny odpowiadają na tezę dowodową, a ich fachowość i rzetelność nie budzi zastrzeżeń. W toku postępowania apelacyjnego odwołujący sporządził wiele pism procesowych, formułując w nich kolejne wnioski oraz zastrzeżenia. Nie wpłynęły one jednak na odmienną ocenę stanu faktycznego. Ponadto, należy w tym miejscu przypomnieć, że do sądu ubezpieczeń społecznych należy kontrola wydanej przez organ rentowy decyzji i tylko w zakresie objętym tą decyzją sąd wydaje orzeczenie.

J. B. wnioskował o przeprowadzenie dowodu z kolejnej opinii biegłych. Okoliczność jednak, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 czerwca 2017 r. I ACa 565/16). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych. Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszej opinii, wtedy gdy opinia, którą dysponuje, zawiera istotne luki, gdyż nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, czyli nienależyte uzasadniona lub nieweryfikowalna, tj. gdy przedstawiona przez eksperta analiza nie pozwala organowi orzekającemu skontrolować jego rozumowania, co do trafności jego wniosków końcowych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 8 maja 2019 r., I ACa 856/18).

Sąd Apelacyjny przypomina, iż opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej. Zadaniem biegłego jest udzielenie sądowi, na podstawie posiadanych wiadomości fachowych i doświadczenia zawodowego, informacji i wiadomości niezbędnych do ustalenia i oceny okoliczności sprawy. Tak też jakkolwiek opinia biegłego jest oparta na wiadomościach specjalnych, to podlega ona ocenie sądu w oparciu o cały zebrany w sprawie materiał, a zatem, na tle tego materiału, koniecznym jest stwierdzenie, czy ustosunkowała się ona do wynikających z innych dowodów faktów mogących stanowić podstawę ocen w opinii zawartych oraz czy opierając się na tym materiale w sposób logiczny i jasny przedstawia tok rozumowania prowadzący do sformułowanych w niej wniosków (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., VCK 659/04, LEX nr 180821, z dnia 6.02.2003 r., LEX nr 78280, z dnia 15.11.2002, LEX nr 77046).

Dlatego też, Sąd Apelacyjny, na mocy art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c., oddalił wnioski dowodowe odwołującego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego należało przyjąć za podstawę orzekania opinie dotychczas wydane przez biegłych. Biegli w tych opiniach w sposób wyczerpujący i kategoryczny uzasadnili brak przesłanek do stwierdzenia u odwołującego niezdolności do pracy. W szczególności na uwzględnienie zasługują opinie uzupełniające, w których w sposób dostateczny odniesiono się do sytuacji odwołującego, biorąc pod uwagę dotychczas wykonywaną przez niego pracę. W ocenie Sądu zarzuty odwołującego stanowią jedynie polemikę z prawidłowo ustalonym stanem faktycznym.

Reasumując, skoro J. B. nie jest niezdolny do pracy w rozumieniu art. 12 i 13 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych to nie przysługuje mu renta z tego tytułu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie J. B..

Na mocy art. 385 k.p.c. Sąd oddalił apelację J. B..

Teresa Suchcicka